

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

KAUI HART HEMMING

Descendenții

Traducere din engleză și note de
NADINE VLĂDESCU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Andreea Răsuceanu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Elena Dornescu
DTP: Andreea Dobreci, Carmen Petrescu

Lucrare executată la Fedprint

KAUI HART HEMMINGS

THE DESCENDANTS

Copyright © 2007 by Kauai Hart Hemmings

This translation published by arrangement with Random House, an imprint of
The Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc.
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2012, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HEMMINGS, KAUI HART

Descendenții / Kauai Hart Hemmings; trad.: Nadine Vlădescu. – București:

Humanitas Fiction, 2012

ISBN 978-973-689-524-1

I. Vlădescu, Nadine (trad.)

821.111(73)-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin email: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Pentru Andy

Partea întâi
RĂZBOAIELE MINORE

Soarele strălucește, mierlele indiene ciripesc, palmierii se unduiesc... așa, și? Mare scofală. Mă aflu în spital și sunt sănătos. Inima îmi bate așa cum ar trebui. Creierul meu trimite mesaje sonore și clare. Soția mea stă așezată în capul oaselor pe patul de spital ridicat în unghi drept, poziționată în felul în care dorm oamenii în avioane, cu corpul țeapăn și capul înclinat într-o parte. Își ține mâinile în poală.

— Nu putem s-o întindem în pat? întreb eu.

— Stai așa, zice fiica mea Scottie. Îi face mamei ei o poză, cu un Polaroid. Își face vânt cu fotografia și eu apăs butonul de pe laterala patului, ca să cobor trunchiul soției mele. Ridic degetul de pe buton când ajunge aproape de orizontală.

Joanie e în comă de douăzeci și trei de zile și în cele ce urmează va trebui să iau câteva decizii în funcție de verdictul doctorului. De fapt, trebuie doar să aflu ce are doctorul de spus despre starea lui Joanie. Nu trebuie să iau nici o decizie, pentru că ea are un testament biologic¹. Ca întotdeauna, ia singură deciziile.

Astăzi este luni. Doctorul Johnston a spus că vom vorbi marți și programarea asta mă neliniștește, ca și cum ar fi vorba

1 Document în care sunt specificate măsurile medicale care trebuie luate în situația în care o persoană („testatorul“, în limbaj juridic) se află într-o stare vegetativă și este menținută în viață în mod artificial. Un asemenea document precizează, de obicei, condițiile în care procedura de resuscitare poate fi întreruptă și autorizează, în majoritatea cazurilor, o altă persoană care să ia decizii în numele pacientului.

despre o întâlnire romantică. Nu știu cum să mă port, ce să spun, cu ce să mă îmbrac. Repet răspunsuri și reacții, dar nu am găsit decât replicile care se potrivesc cu scenariile optimiste. N-am repetat și planul B.

— Așa, vezi, zice Scottie. Scottie este numele ei adevărat. Joanie s-a gândit c-ar fi fain să o numească după tatăl ei, Scott. Mă văd silit să nu fiu de acord.

Mă uit la fotografie, unul dintre instantaneele alea comice pe care le face toată lumea celor care dorm. Nu știu de ce ni se par așa de amuzante. *Sunt multe lucruri care îți se pot face în timp ce dormi.* Țasta pare să fie mesajul. *Uite cât ești de vulnerabil, de câte lucruri nu ești conștient.* Totuși, din poza asta îți dai seama că ea nu doarme. Joanie are o perfuzie și o chestie numită tub endotraheal care-i iese din gură și intră într-un ventilator care o ajută să respire. E hrănită printr-un tub și i se administrează suficiente medicamente cât pentru un sat întreg din Fiji. Scottie ține evidența vieții noastre pentru orele ei de studii sociale. Iat-o pe Joanie în Queen's Hospital, în a patra zi de comă, comă care a înregistrat zece puncte pe scala Glasgow¹ și a primit un loc III pe scala Rancho Los Amigos². Participa la o cursă și a fost aruncată dintr-o barcă cu motor care gonea în larg cu optzeci de noduri la oră, dar eu cred că își va reveni.

1 Metodă standard de evaluare a daunelor neurologice, la pacienții comatoși și la cei cu politraumatisme. Se bazează pe evaluarea clinică a deschiderii ochilor, a răspunsului motor și a celui verbal. Poate fi cuprins între 3 și 15 puncte, un scor de 3 însemnând un prognostic foarte rezervat, iar unul de 15, un prognostic foarte bun.

2 Scală medicală cu ajutorul căreia se evaluează pacienții care au suferit traumatisme craniene închise, incluzând traumatismele cerebrale, pe baza comportamentului lor cognitiv la momentul ieșirii din comă. Poartă numele Centrului Național de Reabilitare „Rancho Los Amigos“, de la Downey, California, din Statele Unite ale Americii. După evaluare, pacienții cu traumatisme cerebrale primesc un scor de la 1 la 8; 1 reprezintă lipsa funcțiilor cognitive și a răspunsului la stimuli, iar 8 indică funcții cognitive normale.

— Reacționează neintenționat la stimuli într-o manieră nespecifică, dar, ocazional, reacțiile ei sunt specifice, deși inconsecvente.

Asta mi-a spus neurologul ei, o femeie tânără căreia i se zbate ușor ochiul stâng, cu un mod repezit de a vorbi care descurajează orice întrebare.

— Reflexele ei sunt limitate și adesea aceleași, oricare ar fi stimulii cu care este confruntată, spune ea.

Nimic din toate astea nu-mi sună bine, dar sunt asigurat că Joanie rezistă încă. Simt că va fi bine și că într-o bună zi va reuși să funcționeze normal. În general, nu mă înșel legat de chestiile astea.

— Pentru ce se întrecea? m-a întrebat neurologul.

Întrebarea m-a nedumerit.

— Ca să câștige, bănuiesc. Ca să treacă prima linia de sosire.

— Fă să dispară chestia asta, îi spun lui Scottie. Ea termină de lipit fotografia în albumul ei cu colaje, după care închide televizorul apăsând pe butonul telecomenzii.

— Nu, vreau să spun asta. Arăt înspre lucrurile care se văd prin fereastră – soarele și copacii, păsările din iarbă, care sar după firimiturile aruncate de turiști și de cucoanele nebune. Fă să dispară totul. E oribil.

La tropice deprimarea e o chestie dificilă. Pun pariu că în orașele mari poți să te plimbi pe stradă boscorodind și nimeni n-o să te întrebe ce s-a întâmplat sau n-o să te încurajeze să zâmbești, dar aici toată lumea are atitudinea asta, cum că suntem norocoși că trăim în Hawaii; paradisul bate tot. Eu zic că paradisul poate să se ducă dracului.

— Dezgustător, zice Scottie. Trage draperia peste fereastră, făcând totul să dispară.

Sper că nu și-a dat seama că mă uit la ea cu un ochi critic și că sunt complet îngrijorat de ceea ce văd. E sensibilă la orice și ciudată. Are zece ani. Ce fac oamenii toată ziua la vârsta de zece ani? Își trece degetele peste geamul ferestrei și mormăie: „Aș putea să iau gripă aviară de pe chestia asta“, după care își

face mâna cerc în jurul gurii și scoate niște sunete ca și cum ar cânta la trompetă. E nebună de legat. Cine știe ce-i trece prin căpșorul ăla al ei și, vorbind de cap, e clar că ar avea nevoie de-o tunsoare ca lumea sau măcar de-o pieptănătură. Are șomoiage de fire încurcate în creștetul capului. *Unde se tunde oare?* mă întreb. *Oare s-a tuns vreodată?* Se scarpină în cap, după care își privește unghiile. Poartă un tricou pe care scrie: „NU SUNT GENUL ĂLA DE FATĂ. DAR POT FI!“ Sunt mulțumit că nu e prea drăguță, dar îmi dau seama că asta s-ar putea schimba.

Mă uit la ceas. E un cadou de la Joanie.

— Limbile ceasului strălucesc pe întuneric și cadranul e din sifef, mi-a spus ea.

— Cât a costat? am întrebat-o eu.

— Cum de știam că ăsta o să fie primul lucru pe care-o să-l zici?

Îmi era limpede că o rănisem, că-mi alesese cu mult efort cadoul. Îi place să dăruiască lucruri, să fie atentă la oameni, astfel încât să le facă un cadou care să le transmită că și-a făcut timp să-i cunoască și să-i asculte. Cel puțin asta pare că face. Nu trebuia să întreb cât a costat. Voia doar să-mi arate că mă cunoaște.

— Cât e ceasul? întreabă Scottie.

— Zece și jumătate.

— E încă devreme.

— Știu, zic.

Habar n-am ce să fac. Ne aflăm aici nu numai pentru că am venit s-o vedem și pentru că sperăm că Joanie a făcut progrese în timpul nopții trecute, începând să reacționeze la lumină, la sunete și la injecțiile dureroase, ci și pentru că nu avem unde altundeva să ne ducem. Scottie e la școală toată ziua și apoi vine Esther s-o ia, dar săptămâna asta am simțit că ar trebui să-și petreacă mai mult timp aici, cu mine, așa că n-am lăsat-o să mai meargă la școală.

— Ce vrei să facem acum? o întreb.

Își deschide albumul cu colaje, un proiect care pare să-i ocupe tot timpul.

- Nu știu. Să mâncăm.
- De obicei ce faci la ora asta?
- Sunt la școală.
- Și dac-ar fi sâmbătă? Atunci ce-ai face?
- Aș fi pe plajă.

Încerc să-mi aduc aminte de ultima dată când Scottie s-a aflat doar în grija mea și ce-am făcut atunci împreună. Cred că era pe când avea un an, un an și jumătate. Joanie a trebuit să zboare în Maui pentru o ședință foto și n-a reușit să găsească o bonă, iar părinții ei n-au putut să vină, din nu știu ce motiv. Eram în mijlocul unui proces și lucram de acasă, dar trebuia neapărat să-mi termin treaba, așa că am pus-o pe Scottie în cadă, cu un săpun alături. M-am uitat să văd ce se întâmplă. A stropit în jur și a încercat să bea din apa din cadă, după care a găsit săpunul și s-a întins să-l apuce. Dar nu ajungea la el și a încercat din nou, cu fețișoara plină de nedumerire, iar eu m-am strecurat în hol, unde îmi instalasem un computer și o stație cu difuzor prin care s-o aud. O auzeam râzând, așa știam că nu se înecase. Mă întreb dacă ar mai merge chestia asta: s-o las în cadă cu o bucată alunecoasă de săpun la îndemână, marca Irish Spring.

- Putem să mergem pe plajă, zic. Mama te-ar duce la club?
- Păi da. Unde altundeva?
- Atunci ne-am înțeles. După ce vorbești cu ea și vine asistenta, trecem pe casă și-apoi mergem acolo.

Scottie scoate o fotografie din album, o mototolește și-o aruncă. Mă întreb ce poză era, poate aceea cu mama ei în pat, probabil că nu cea mai nimerită amintire de familie.

- Aș vrea... spune Scottie. Ce vreau eu?

Ăsta e unul dintre jocurile noastre. Din când în când, ea numește un loc unde ar vrea să fim, altul decât cel în care ne aflăm în momentul ăsta al vieții noastre.

- Aș vrea să fim la dentist, se hotărăște ea.
- Și eu. Aș vrea să ni se facă radiografii dentare.
- Și mama să facă un tratament de albire, spune ea.

Chiar mi-aș dori să fi fost cu toții în cabinetul doctorului Branch, îmbătându-ne cu heliu și simțind cum ne amorțesc buzele. O obturație de canal ar fi o minunăție în comparație cu

treaba asta. Sau orice altă procedură medicală, pe bune. De fapt, aş dori să fiu acasă, lucrând. Trebuie să iau o hotărâre legat de cel care se alege cu pământul aflat în posesia familiei mele încă din 1840. Vânzarea asta include toate terenurile familiei mele şi trebuie neapărat să studiez toate datele problemei până la întâlnirea pe care o voi avea cu verii mei peste şase zile. Ăsta este termenul nostru limită. Ne vom întâlni la ora două, în casa Vărului Şase, în şase zile de-acum înainte. Ne vom pune de-acord asupra unui cumpărător. Faptul că am amânat atâta vreme să mă gândesc la asta e o dovadă de lipsă de responsabilitate din partea mea, dar familia mea face deja lucrul ăsta de ceva vreme. Am întors spatele moştenirii noastre, aşteptând să apară altcineva şi să ne preia atât averea, cât şi datoriile.

Mă tem că Esther va fi cea care va trebui s-o ducă pe Scottie la plajă şi sunt gata să i-o spun, dar apoi mă răzgândesc, pentru că mi-e ruşine. Soţia mea e în spital, fiica mea are nevoie de părinţii ei şi eu trebuie să lucrez. Iar o las în cadă.

O văd cum se uită lung la maică-sa. Stă cu spatele la perete şi-şi tot mototoleşte tivul fusteii.

— Scottie, dacă n-ai de gând să spui nimic, atunci am putea la fel de bine să plecăm.

— OK, zice ea. Hai să mergem.

— Nu vrei să-i spui mamei tale ce mai e nou pe la şcoală?

— N-o interesează niciodată ce mai e nou pe la şcoală.

— Dar activităţile tale extraşcolare? Ai o agendă mai încărcată decât a preşedintelui. Arată-i albumul cu colaje. Sau ce era chestia aia pe care ai suflat-o în sticlă zilele trecute?

— Un bong, spune ea.

Mă uit la ea cu atenţie înainte să-i răspund. Nu pare să aibă aerul că a spus ceva remarcabil. Nu ştiu niciodată dacă are habar despre ce vorbeşte.

— Interesant, zic. Ce este un bong?

Dă din umeri.

— Un tip de liceu m-a învăţat cum se face. Zicea că aş putea pune pe el chipsuri, salsa şi orice alt fel de mâncare la care m-aş putea gândi. E un fel de platou.

— Și mai ai... bongul ăsta?

— Oarecum, spune ea. Dar domnul Larson mi-a spus să-l transform într-o vază. Aș putea s-o umplu cu flori și să i-o dau ei. Arată înspre mama ei.

— Ce idee grozavă!

Se uită la mine sceptică.

— Nu trebuie să te entuziasmezi ca o cercetașă din alea, zău.

— Scuze, zic.

Mă rezem de spătarul scaunului și mă uit la toate găurile din tavan. Nu știu de ce nu-mi fac griji, dar pur și simplu nu-mi fac. Știu că Joanie va fi bine, pentru că ea întotdeauna o scoate la capăt. Se va trezi, și Scottie va avea iar o mamă și vom putea vorbi despre căsnicia noastră, iar eu voi putea să-mi las suspiciunile deoparte. Voi vinde terenul și-i voi cumpăra lui Joanie o barcă, lucru care o va șoca și-o va face să-și dea capul pe spate și să râdă.

— Data trecută tu erai cel din pat, zice Scottie.

— Îhî.

— Data trecută m-ai miștit.

— Știu, Scottie. Iartă-mă.

Se referă la cascadoria mea din spital. Am avut un accident de motocicletă minor. Am căzut pe pistă și-am zburat peste ghidoane într-o grămadă de praf roșu. Acasă, după pățanie, le-am povestit lui Joanie și lui Scottie ce se-ntâmplase, dar am insistat că n-aveam nimic și că nici nu-mi trecea prin minte să mă duc la spital. Scottie m-a supus la niște mici teste ca să-mi demonstreze că bat câmpii. Joanie s-a prins și ea în joc. S-au jucat de-a hoții și vardiștii cu mine.

— Câte degete vezi? m-a întrebat Scottie, ridicând ceea ce-mi păreau a fi degetul mic și degetul mare.

— Prostii, am zis. Nu voiam să fiu pus la încercare astfel.

— Răspunde la ce te-ntreabă, a spus Joanie.

— Două?

— OK, a spus Scottie îngrijorată. Închide ochii, atinge-ți nasul și stai într-un picior.

— Prostii, Scottie. Oricum nu pot face chestia asta, și tu mă tratezi ca pe un șofer beat.

Cuprins

I. Războaiele minore	7
II. Calea regelui	91
III. Ofranda	165
IV. Găsirea căii	243